

"BRÅK I CHIOZZA"

av

Carlo Goldoni

Rudolf Penkas bearbeidelse oversatt av Alexander Scherpf

De som er med:

PASQUA -----	IRINA EIDSVOLD
LUCIETTA -----	ELIN REITE
LIBERA -----	GRO SOLEMDAL
ORSETTA -----	CECILIE FANGEL
CHECCA -----	ARNHILD LITLERE
TONI -----	KALLE ØBY (gjest)
TITTA NANE -----	SVEIN ROGER KARLSEN
CANOCCHIA -----	" " "
FORTUNATO -----	EVEN RASMUSSEN
TOPFOLO -----	DENNIS STORHØI
ISODORO -----	INGAR H.GIMLE
VINCENZO -----	" "
BEPPA -----	JON EIVIND GULLORD
EN RETTSTJENER -----	" " "

-- oOo --

Instruktør: -----	Rudolf Penka
Scenografi: -----	Gaute Isachsen
Kostymer: -----	Anne Stabell
Rekvisitør: -----	Martin Musto/Torun Lian
Sufflør: -----	Birgitta Revold
Lys: -----	Hedvig Schjødt
Inspisient: -----	Petter Kokkin
Masker/hår: -----	Barbro Haugen
Kampinstruksjon: -----	Wolfgang Wedde
Koreografi: -----	Kari Wang
Fotograf: -----	Ståle Skogstad

Spilletid ca. 2 timer m/pause
Spilledager 28.sept. - 6.okt.1984.

bv-

OM ARBEIDET MED GOLDONI'S "BRÅK I CHIOZZA"

av Rudolf Penka

Studentene ønsket å spille en av de vakreste komedier i verdensdramatikken, Carlo Goldoni's "Bråk i Chiozza". Med dette har de stilt høye krav til seg selv.

Hvordan ser vi på Goldoni og hans stykke? Hva er det vi ønsker å fortelle publikum med vår fremførelse? Goldoni's realisme bestemmes av hans forhold til datidens samfunn. Goldoni, som fikk oppleve nesten et helt århundre, ønsket å skrive komedier og lage teater som skulle tjene de progressive krefter i hans epoke. Han selv stammet fra, og vandret i de borgerlige rekker - men han elsket folket. Som illuminant, moralist og folkeopplyser ønsket han å si sannheten med en latter, for derigjennom å forbedre skikkene. Som en skarp iakttaker av livet i alle samfunnslag, ble han, som Voltaire berømmet ham: "- en sønn og maler av natur" i sin tids samfunn, - et politisk og økonomisk synkende Venezia. De handlende figurer i hans komedie har levende modeller blandt de mennesker Goldoni levde sammen med. I Goldoni's komedier bæres, for første gang, figurens karakter oppe av de samfunnsmessige omstendigheter, de sosiale betingelser og deres innbyrdes forbindelser og avhengighet, med en bemerkelsesverdige tydelighet.

I vårt stykke synliggjøres i forbausende stor grad den folkelige karakteren som en sammenfatning av alle de egenskaper folket behøver for å hevde sin eksistens, - ja simpelthen for å kunne leve. Her blir den dramatiske realisme et like sannferdig som vakkert uttrykk for at det i siste instans er menneskets arbeid som utgjør livets vesen og påfører de levende mennesker deres særegne trekk. Når de handlende figurer er fiskere som ved sine henders arbeid tjener til det aller nødvendigste; når den enkeltes egenart er lenket til hans arbeid og yrke; når hver eneste figur vies like stor oppmerksomhet; når de alle har sine respektive særegne trekk som først forløses gjennom fellesskapet, - da forvandles karakterkomedien, miljøkomedien til en sann folkekomedie.

Vi vet at rettskoadjutoren Isidoro som i stykket har som oppgave å megle i stridighetene mellom innbyggerne i Chiozza, er et selvportrett av Goldoni. Han var i årene 1721 - 29 virksom som Supernumerarius i Chiozza. Når denne figuren i stykket ubemerket drar bort etter at stridighetene i folket har latt seg løse av folket selv, så er dette mer enn bare en sinnrik løsning av den dramaturgiske knuten. En stille melankoli, en resignasjon over ikke selv å tilhøre folket, er umiskjennelig tilstede. Isidoro's sorti er et bilde på den unngåelige tilbaketrekningen til "silkehattene" hvis' styre folket ikke lenger trenger - de kan overta selv.

Men Teatret dekket over det realistiske innholdet i Goldoni's verk. Den sosiale realitet i den store Venezianerens verk ble, - hvis overhode synlig - , overkjørt av overfladisk teatralitet. Hans verk ble til meningsløs adspredelse eller formalistiske "fornyelser" i det sen-borgerlige teatrets tjeneste. Slik ble "Bråk i Chiozza" betegnende nok omdøpt til "Elskovsstreker i Chiozza" ved de tyske scener. Andre tekster ble til harmløse